

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Rex Ferdinandus inauditos damna[n]s, exemplo suo docet, esse qui
etiam Reges malè judicantes judicet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

obliuiscitur tamen impiorum, quos saepe, in terris, saepe etiam, in futuro seculo, plectit. Hoc iudicium, altè cordi imprimite, ô fratres, inter quos saepe æmulatio parit dissensionem, dissensio exitium; sicut & concordia incrementum. Siquidem, vt Poëta cecinit:

Non caret effectu, quod voluere duo.

Addo huic Duci alterum Ducem, non iam cum fratre, IV. sed cum hoste, immitiùs agentem. Genuensium triremes, è Li- Fulgos. l. I. c. 6. guria, aduersus piratas, emissæ, biremem Gothloanam ceperunt aliquando. Ibi victoriâ insolentes, gubernatorem biremis, extra Drepanum, in ignominiam Siculorum Gotholanorūque, nocturno tempore, in furcam suspenderunt. Ille, vt vitam conseruaret, ad preces se dimisit; excusationes obtendit, nihil vnquam se Genuensibus nocuisse, protestatus. Omnia frustra. Vt ergo tandem intellexit, plus odium gentis, quàm æquitatem, apud Genuensem trierarchum, valere, iussit illum, se sequi, atq; intra sextum mensem, ante diuinum tribunal, comparere, vt inhumanitatis tantæ rationem redderet. Audiit Deus vocantem; & condito tempore, Ligus diem iudiciūque suum, obiit. Scilicet neq; in hostem est Lemnia manu sæuiendum; qui etiam victus ab homine, vt homo, est tractandus.

Addo & tertium Ducem. Nam auctor est Ioannes Pauli, Rudolphum Austriæ Principem, Equitem Auratum damnasse vt culleo insutus mergeretur; Equitem autem, conspecto Duce, exclamasse: *Dux Rudolphe, ad tremendum Dei tribunal, intra annum te voco: cui ille, cum sarcasmo, irridens responderit: Bene, praesto; ego tum adero.* Vertente anno, Dux in febrem incidens appellationis recordatus, seruos affatus dixit: *Tempus mortis meae instat, & ad iudicium eundum.* Dixit, & vixit. ostenditque, in hac curia, etiam sine vadimonio, non irritam esse vadationem.

Suppetunt & Regum exempla, quibus docetur, innocen- tum citationes sæpissime non esse irritas. Tradunt Ritus & Mariana, Ferdinandum III. Legionis & Castellæ regem mandasse, vt duo è Caruaialiorum familia, fratres Petrus & Ioannes, ambo nobites, inauditi, tanquam perduellionis rei, & ob meram suspicionem, è turri, vel rupe formidandæ altitudinis, præcipites iacerentur. Hi duo neq; testibus, neq; alijs probationibus conuicti, obiectum crimen constanter negauerunt. Sed quia nihil effecerunt,

Cec 2 negan.

VI.

Ritus l 3 de regib. Hisp. Mariana in Hisp. Annal. lib. 15. c. 11.

negando, innocentia freti, tandem ad diuinum iudicium appellarunt, regique iusserunt denunciari, vt inibi se, ad tricesimum diem sisteret. Non est personarum acceptor Deus; sed omnibus idem. Perinde regem iudicat, ac plebem. Itaque & Ferdinandus, rex animi securus, cum contra Mauros, in castra abiisset, morbo statim tentatus Giennium concessit, atque 7. Idus Septembris, hoc est, ipso postea tricesimo à supplicio Nobilium die, repentinà morte sublatus & in lecto mortuus repertus est, in ipso ætatis flore; annos natus non plures, quàm viginti quatuor, menses nouem. Quo Dei supremi regis iudicio intellecto, proceres & populus rectè dicere potuerunt: *Confiteantur nomini tuo magno, quoniam terribile & sanctum est: & honor regis iudicium diligit. Magnum nomen* quia magni Dei; *terribile*, quia potentissimi regis & reges ipsos iudicantis; *sanctum* quia iustissimi iudicis. Siquidem regia sanctitas dignitasque id exigit, vt rex iudicium diligat; hoc est, vt personam non respiciat, siue ea è stabulo, siue è throno prodeat; vt non dissimulet crimen timore; nec furore exaugeat; vt denique amore iustitiæ conseruandæ iudicet; quod non semper in alteram vitam differt, vt doceat etiam vicarios suos rectè iudicare.

Psal. 98. 3.

VII.
Conrad. in
Chronic.
Moguntino.
& 1. Lipsius
lib. 2. Moni-
tor. polit. c.
II.

Venio à purpura ad purpuram, hoc est, à Regibus ad Cardinales. Nam Anno 1154 Friderico Ænobarbo imperante, Henricus Moguntinus, vel, vt alij volunt, Wormaciensis Præsul, falsò, & per calumniam quasi ad Pontificium inidoneus. Romæ accusatus; Arnoldum misit ad calumniam, diluendam: quam nequam aduocatus magis accendit, corruptosque nonnullos, ad se traxit. Igitur innocens Henricus, à duobus Cardinalibus, quos Pontifex Eugenius III. ad causæ cognitionem delegauerat, iniustè damnatus & abdicatus est, ipso Arnolde ambitioso calumniatore, in locum eius suffecto. Henricus exinde mœrore confectus his postremum verbis iniquos iudices appellauit: *Iniuste iudicastis. Appello igitur ad IESVM Christum aequissimum iudicem; ibi respondebo. venite.* Rem tam seriam illi ioco eludentes, *Cum precesserit*, aiunt, *nos sequemur.* Nemo se tanti facere debet, vt cum Deo audeat iocari; aut à se oppressam iustitiam contemnere. Sera subinde, sed certa est vltio. Siquidem & hi Cardinales, sibi ipsis ludendo vates, Henricum reuera sunt secuti. Henricus enim, post annum ferè & dimidium, fato concessit, Morte illius audita purpurati